

Denne tekst blev første gang offentliggjort på [www.journal-neo.org](https://journal-neo.org/2023/02/08/why-the-us-seeks-war-with-china-by-2025/) under følgende URL <<https://journal-neo.org/2023/02/08/why-the-us-seeks-war-with-china-by-2025/>> den 8.2.2023. Licens: Brian Berletic, New Eastern Outlook, CC BY-NC-ND 4.0

Screenshot YouTube

Hvorfor USA stræber efter en krig med Kina inden 2025

I de seneste uger er der blevet talt mere og mere om en krig mellem USA og Kina. Ikke på grund af nogen egentlig provokation fra Beijing, men i stedet på grund af en kollektiv resignation over for den formodede uundgåelighed.

Dette illustreres bedst af kommentarer fra den amerikanske luftvåbengeneral, Michael Minihan. I en *TIME Magazine*-artikel "U.S. General's Prediction of War With China 'in 2025' Risks Turning Worst Fears into Reality" citeres general Minihan for at sige[1]:

”Min mavefornemmelse siger mig, at vi vil kæmpe i 2025”.

Artiklen fortsætter med at hævde (at Minihan udtaler, red.):

”Jeg håber, at jeg tager fejl”.

Minihan, der er leder af Air Force's Air Mobility Command, skrev dette i et internt notat – som cirkulerede på de sociale medier – til ledelsen af de 110.000 medlemmer. ”Den kinesiske præsident Xi Jinping”, forklarer han, ”sikrede sig sin tredje periode og nedsatte sit krigsråd i oktober 2022. Der vil være præsidentvalg i Taiwan i 2024, og det vil give Xi en anledning. USA holder præsidentvalg i 2024, så Xi får et distraheret Amerika.

Xis team, anledning og mulighed er alle på linje i 2025”.

Dog forklarer intet af det, som general Minihan siger, hvorfor USA selv kunne tænkes at være involveret i krig. I stedet indrømmer general Minihan mere eller mindre, at USA vil gå i krig med Kina på grund af de kinesiske handlinger vedrørende Taiwan. Faktisk fortsætter artiklen med at indrømme:

”Minihans kommentarer er blot det mest umiddelbare udtryk for en bekymrende, spirende konsensus om, at USA og Kina uundgåeligt vil støde sammen om Taiwan – den selvstyrende ø med 23 millioner indbyggere – som, Beijing hævder, er sit suveræne territorium”.

Et sammenstød mellem USA og Kina om Taiwan ville være resultatet af, at USA forsætligt går i krig med Kina om et spørgsmål, som USA officielt anerkender som et internt kinesisk politiske anliggende.

Forfatter: Brian Berletic

Brian Berletic er en tidligere amerikansk marinesoldat med speciale i geopolitik i Eurasien. Han er en Bangkok-baseret geopolitisk analytiker og skribent, især for online-magasinet New Eastern Outlook.

www.journal-neo.org/author/brian-berletic/

Maj. Gen. Michael A. Minihan, U.S. Indo-Pacific Command. Foto: Public Domain.

På det amerikanske udenrigsministeriums nuværende hjemmeside omhandlende "US Relations With Taiwan" anerkendes det officielt, at "vi støtter ikke Taiwans uafhængighed[2]".

Når USA ikke støtter Taiwans uafhængighed, anerkender USA i forlængelse herved, at Taiwan *ikke* er uafhængigt, og derved anerkender Washington officielt Beijings suverænitet over Taiwan. Dette er, hvad der definerer "Ét Kina"-politikken, som Washington og stort set alle andre nationer på jorden er blevet enige om for at kunne etablere diplomatiske forbindelser med Folkerepublikken Kina i Beijing.

I en tid, hvor Washington regelmæssigt belærer Moskva om "krænkelse af suverænitet", burde Washingtons holdning til Beijing og Taiwan være et simpelt spørgsmål om at respektere den kinesiske suverænitet. Dette er dog ikke tilfældet på grund af det dobbelt-spil, USA spiller både internationalt og specifikt med Kina.

Washingtons bevidste provokationer

TIME Magazine og andre vestlige medier forsøger at fremstille Beijing som aggressoren og udelader enhver diskussion af enten "Ét Kina"-politikken eller det amerikanske udenrigsministeriums egen officielle erklæring om, at det angiveligt støtter denne politik.

I stedet forledes det vestlige publikum til at tro, at Taiwan på en eller anden

måde er uafhængigt, og at Beijing "chikanerer" det. Det uundgåelige sammenstød mellem USA og Kina er angiveligt drevet af USA's ønske om at "stå op" for Taiwan og dets påståede suverænitet. I virkeligheden ville et potentielt sammenstød mellem USA og Kina være resultatet af, at Washington endnu en gang krænker en anden nations suverænitet tusindvis af kilometer fra dets egne kyster.

Washingtons dobbeltspil med officielt at anerkende Kinas suverænitet over Taiwan – og samtidig åbenlyst og bevidst krænke denne suverænitet – illustreres bedst af den tidligere amerikanske formand for Repræsentanternes Hus, Nancy Pelosi, der besøgte Taiwan i et officielt fly fra det amerikanske luftvåben trods Beijings protester. Pelosis tur til Taiwan er kun én af mange rejser foretaget af amerikanske repræsentanter, som åbent bruger besøg som dette i et forsøg på at provokere Beijing.

Selv om USA hævder, at amerikanske embedsmænd kan rejse, "hvorhen de vil", og ikke behøver godkendelse fra Beijing for rejser i forhold til Taiwan, er dette klart i modstrid med, hvad der nævnes på det officielle amerikanske udenrigsministeriums egen hjemmeside. Men provokerende diplomatisk aktivitet, der i det væsentlige tilskynder til separatisme i Taiwan, er langt den mildeste af USA's provokationer.

Et kig på et hvilket som helst kort over USA's militære faciliteter i "Indo-Pacific"-regionen viser, at Kina praktisk talt er omringet af USA's militær via Sydkorea, det japanske fastland, Okinawa og med

Kina ser Taiwan som en del af Folkerepublikken. "Ét Kina-Politikken" er internationalt anerkendt. Foto: Wikimedia Commons.

de planlagte nye baseaftaler med Manila, potentielt også Filippinerne.

Dette bringer amerikanske tropper, flådeaktiver og hundredvis af krigsfly inden for angrebsrækkevidde af Kina – herunder Taiwan – fra nord, øst og muligvis syd.

USA har også sendt våben for milliarder af dollars til Taiwan på samme måde, som USA gjorde i Ukraine i 2014 og årene frem. Våbnene er tydeligvis beregnet til en proxykrig mod Kina i stil med Ukraine-krigen.

Værst af alt er den lille – men voksende – tilstedeværelse af amerikanske militære aktiviteter på selve Taiwan.

Selv om det amerikanske udenrigsministerium hævder, at det ikke støtter Taiwans uafhængighed, indrømmer *Voice of America* i 2021 i sin artikel "US Nearly Doubled Military Personnel Stationed in Taiwan This Year", at der ikke blot er amerikanske tropper på Taiwan, men at antallet er stigende[3].

Der forklares i artiklen:

"Stigningen fra 20 til 39 mand mellem den 31. december og 30. september skete uden større fanfare, men den faldt sammen med en sjælden offentlig anerkendelse fra præsident Tsai Ingwen i oktober, at USA's militær opretholder en lille tilstedeværelse i Taiwan.

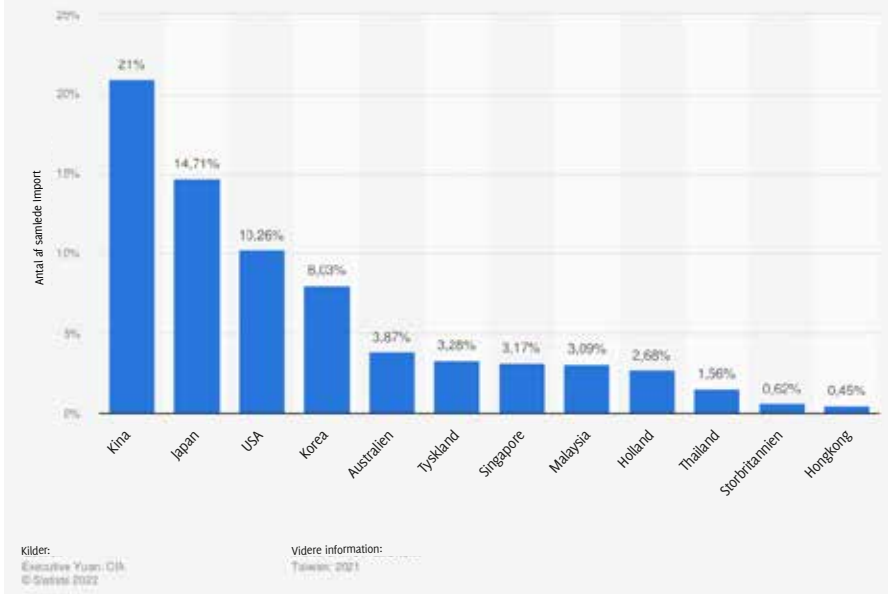
Ifølge Pentagon's Defense Manpower Data Center omfatter de aktive udsendinge nu 29 marinesoldater samt to soldater fra hæren, tre fra flåden og fem fra luftvåbnet".

Man kan kun forestille sig reaktionen i Washington, hvis Beijing og en regering – lad os sige – i San Juan – afslørede tilstedeværelsen af kinesiske styrker i Puerto Rico. Men som det ofte er tilfældet i mange internationale forbindelser, fritager amerikansk "exceptionalisme" ikke blot USA for enhver straf for åbenlyse krænkelse af en anden nations suverænitet, men overfører også skylden til den nation, der er målet – i dette tilfælde Kina.

Hvorfor en amerikansk krig med Kina i 2025?

På trods af de gentagne provokationer har Beijing udvist eksemplarisk tålmodighed og tilbageholdenhed. Kina har investeret

Taiwan: Vigtigste importlande i 2021

Taiwan: De vigtigste importlande i 2021. Kilde: Statista

kræftigt i sit militær og forbereder sig faktisk på en konflikt med USA, ikke fordi landet ønsker at føre krig med USA, men fordi USA har placeret sit militær på Kinas dørtrin og tydeligvis stræber efter en krig med Kina.

Taiwans fulde genforening med resten af Kina er uundgåelig. Dets økonomi er allerede i høj grad afhængig af adgang til markederne i resten af Kina. Harvard University's Atlas of Economic Complexity viser, at næsten 50 % af al eksport fra Taiwan går til resten af Kina[4]. Resten af Kina tegner sig også for den største del af importen til øen[5]. Meget af denne import er afgørende for Taiwans halvleder- og elektroniske komponentproduktion, som langt hen ad vejen udgør Taiwans største industri.

Kun gennem Washingtons vedvarende og omfattende indblanding i Taiwans lokale politiske anliggender er den gradvise genforening blevet afbrudt. Før det USA-støttede Demokratiske Progressive Parti (DPP) kom til magten i 2016, var det siddende Kuomintang-parti (KMT) på vej til at underskrive en handelsaftale med fastlandet, som ville have øget den allerede omfattende økonomiske integration yderligere.

Ironisk nok – da USA indtog Ukraine politisk i 2014 – støttede USA også oppositionsprotesterne kaldet "Sunflower

Movement" og banede vejen for DPP's magtovertagelse to år senere. Ligesom det amerikanske indsatte marionetregime i Kiev satte DPP straks kursen mod selvdestruktion og rullede på irrationel vis båndene til fastlandet tilbage på bekostning af befolkningen på Taiwan.

Ved lokalvalgene i Taiwan for nylig gik det dårligt for DPP, en slags uofficiel folkeafstemning, der afviste DPP's separatistiske platform, den skade, som den konsekvent har forvoldt den lokale økonomi, og den ustabilitet, som den har skabt over strædet med fastlandet. Men ligesom det var tilfældet i Ukraine, hvor den offentlige stemning ønskede fred, har Washington og dets marionetregime alle intentioner om at tilsidesætte denne stemning i Taiwan og skubbe øen endnu tættere på endnu en amerikansk planlagt proxykrig.

Det er klart, at det ikke er Kina, der er stræber efter krig med USA, men netop den anden vej rundt. Tid, økonomi og geografisk nærhed er til fordel for Kina. Om 10 år vil Kina være økonomisk og militært stærkere, mens USA vil fortsætte sin langsomme nedgang. På det tidspunkt vil muligheden for USA for at føre nogen form for militær konflikt med Kina og opnå noget, der ligner en "sejr", være udelukket. Nogle kunne argumentere for, at den mulighed allerede er væk.

The Center for Strategic and International Studies (CSIS) offentliggjorde for nylig resultatet af et "krigsspil" om en teoretisk kinesisk "invasion" af Taiwan i en rapport med titlen "The First Battle of the Next War: Wargaming a Chinese Invasion of Taiwan[6]". Rapporten konkluderer:

I de fleste scenarier besejrede USA/Taiwan/Japan en konventionel amfibieinvasion fra Kina og bevarede et autonomt Taiwan. Dette forsvar havde imidlertid en høj pris. USA og dets allierede mistede dusinvis af skibe, hundredvis af fly og titusindvis af soldater. Taiwans økonomi blev ødelagt. Desuden skadede de store tab USA's globale position i mange år".

Med hensyn til Kina står der:

Kina tabte også stort og fejlede mht. at besætte Taiwan, hvilket ville kunne destabilisere det kinesiske kommunistpartis styre. En sejr er derfor ikke nok. USA må straks benytte endnu mere afskrækkelse".

Grundlæggende vil USA lide hidtil uste militære tab, og Taiwan selv vil få udsløttet sin industri og infrastruktur. Mens CSIS hævder, at den kinesiske amfibielandsætning blev forpurret med succes i dets krigsspil og dermed blev Taiwans politiske eksistens bevaret, er prisen Taiwans fysiske eksistens.

Både CSIS-rapporten og offentlige kommentarer fra Pentagon om deres egne hemmelige krigsspil viser, at forskellen mellem USA og Kina på det militære område hastigt er ved at blive mindre. Hvis der opstår en konflikt mellem USA og Kina, vil USA have bedre chancer for at opnå et gunstigt resultat, jo før den indtræffer. Det er derfor, USA ivrigt stræber efter at komme i krig – Kina gør ikke. Kinas militære holdning afspejler de amerikanske styrkers nærhed på kinesisk territorium og deres åbenlyse hensigt om at true Kina på dets eget territorium – ikke et Kina, der udvider sin militære kapacitet for at true USA. CSIS-rapporten kom faktisk med en specifik bemærk-

ning om Kinas evne til at angribe USA's "hjemland".

Det hævdes i rapporten:

"Da USA vil angribe det kinesiske hjemland, antages det i grundscenariet, at USA's hjemland ikke er et fritaget område fra kamp. Kinas mulighed for at gennemføre angreb mod USA's hjemland og dermed påvirke operationerne i det vestlige Stillehav, er imidlertid yderst begrænset. Nogle få specialstyrker kan infiltrere og angribe et lille antal mål af høj værdi, men ikke nok til materielt at påvirke de militære operationer i det vestlige Stillehav i væsentlig grad.

Dermed – selv i en krig mellem USA og Kina, hvor USA gennemfører angreb på kinesisk territorium – inddrømmer CSIS, at Kina har meget begrænsede midler til på samme måde at angribe USA. Dette afslører, at de amerikanske politikere ikke bekymrer sig om, hvorvidt Kina udgør nogen reel trussel mod USA, men de bekymrer sig i stedet for amerikanske "interesser" tusindvis af kilometer fra landets egne kyster og faktisk inden for Kinas eget suveræne territorium.

En potentiel krig mellem USA og Kina vil, hvis den finder sted, blot være det seneste eksempel på USA's militære aggres-

USS Essex (LHD 2) sejler ud for Japans nordøstlige kyst med JS Hyuga (DDH 181). Foto: Picryl, Public Domain.

sion i bestræbelserne på at opnå global hegemoni og forsøge at underminere en anden nations suverænitet i strid med international lov, snarere end som et middel til at opretholde den. Som det så ofte

er tilfældet, projicerer USA i optakten til denne potentielle krig sine egne trusler mod international lov, fred og stabilitet over på det egentlige mål for sin militære aggression – i dette tilfælde Kina.

Kilder:

[1] TIME, Charlie Campbell, "US General's Prediction of War With China 'in 2025' Risks Turning Worst Fears Into Reality", 31.01.2023. <<https://time.com/6251419/us-china-general-war-2025/>>

[2] US Department of State, "US Relations With Taiwan" on 2022-05-28. <<https://www.state.gov/us-relations-with-taiwan/>>

[3] Voice of America, Erin Hale, "US Nearly Doubled Military Personnel Stationed in Taiwan This Year", 2021-12-02. <<https://www.voanews.com/a/pentagon-us-nearly-doubled-military-personnel-stationed-in-taiwan-this-year-16337695.html>>

[4] Atlas of Economic Complexity, <<https://atlas.cid.harvard.edu/explore?country=249&queryLevel=location&product=undefined&year=2020&productClass=HS&target=Partner&partner=undefined&startYear=undefined>>

[5] Atlas of Economic Complexity, <<https://atlas.cid.harvard.edu/explore?country=249&queryLevel=location&product=undefined&year=2020&tradeDirection=import&productClass=HS&target=Partner&partner=undefined&startYear=undefined>>

[6] CSIS, Mark F. Cancian, "The First Battle of the Next War: Wargaming a Chinese Invasion of Taiwan", 9/1/2023. <<https://www.csis.org/analysis/first-battle-next-war-wargaming-chinese-invasion-taiwan>>

Free21

laves af folket, for folket

– og vores vision er et globalt netværk af frivillige folk, der ønsker at give os en håndsrækning. – Vil du være med? Første skridt er at sende en mail og hør mere om „jobbet“. Tøv ikke med at kontakte os. Kontakt os via www.Free21DK.org

Korrekturlæsere

Før vi layouter og udgiver en artikel, gennemgår vores korrekturlæsere alle vores oversatte tekster.

Har du styr på det danske sprog, er du skrap til grammatik og kan du lide at „arbejde med sproget“?

Oversættere

Er du sprogligt kyndig? Har du grundig kendskab til først og fremmest tysk eller engelsk?

Måske til norsk eller til svensk? Oversættere er isærdeleshed efterlyst. Send os en mail og forhør dig om „jobbet“.

Researcher

Vores researchere tjekker links og kilders tilgængelighed samt disses faktuelle nøjagtighed.

Er du kritisk, skeptisk og har du erfaring med at gennemskue hvad der er troværdige kilder eller ej? Så er du den helt rette for os.

Co-Web-Admin

Du har grundig kendskab til Wordpress, PHP og CSS, og udover dansk behersker du enten engelsk eller tysk, da du skal kunne arbejde sammen med både Free21DE og Free21DK om uploads af vores artikler.

Vi søger